

gerninger. Nu hører jeg nok, at der er andre Grunde til, at de offentlige Huse skulle bibeholdes, men jeg vil da spørge den højtærede Justitsminister — og det maa han jo kende — er der noget Sted i Verden, hvor man har en lovordnet, i hvert Fald en vedtægtsmæssig Ordning i Henhold til Lov? Er der noget Sted i Verden, hvor man har det? Og hvis det ikke er Tilfældet, skulde vi da ikke ogsaa her i vort Land gøre det lille Skridt, at faa de offentlige Utugts-huse affastede. Jeg betragter derfor de foreliggende Endringer som et første Skridt ad den Vej, idet den offentlige Mænting sikkert nok vil naa saa vidt, at den vil drive Autoriteterne til at affaste i hvert Fald de offentlige Huse. Dermed vilde jo vist nok en hel Del være bundet; i alt Fald gaar en Del af den offentlige Forargelse bort derved. Det næste Skridt derefter maa jo saa være det at affaste den kontrollerede Prostitution. Det er muligt, at der mellem den ærede sidste Taler og mig er en lille Nuanceforstel i Opfattelserne paa dette Punkt; jeg ved det ikke rigtigt. Men i hvert Fald ere vi vist nok saa vidt enige, at vi ønske affattet Utugt som vedtægtsmæssig ordnet Næringsvej, og det kan jo ikke nægtes, at Vedtægten af 10de Marts 1877 er et Aktstykke, der ordner Utugten som Næringsvej — jeg kan ikke se bedre. Jeg har ikke en Gang, før jeg gjorde mig bekendt med dette Aktstykke, troet, at det var saa galt, som det virkelig er: I § 21 gives der jo f. Eks. endogsaa som Belønning til disse Kvinder Tilladelse til, at de maa holde offentlige Huse. Der staar nemlig i den Paragraf: „Tilladelse til at holde offentligt Hus gives af Politidirektøren. Den gives steds paa ubestemt Tid og fortrinnsvis til ældre, offentlige Fruentimmer; hvis Opførelse ikke har givet Anledning til Klage.“ I en senere Paragraf siges der, at denne Tilladelse kun kan gives en gift Kone, naar Manden indvilger deri. Jeg finder, at det er Bestemmelser, der ikke burde staa i Regulativet, og haaber derfor, at det næste Skridt ikke skal ligge langt borte, nemlig Affastelsen af de offentlige Huse i det hele taget.

Det sidste Skridt vilde altsaa være Affastelsen af den offentlige Prostitution. Nu har det Væsen jo eksisteret her i omtrent eet Aarhundrede, i alt Fald siden Aarhundredets Begyndelse. Jeg vil haabe, at vi inden Begyndelsen af næste Aarhundrede maa være naaede til Affastelsen af hele dette Væsen. Thi naa vi først til de offentlige Huses Nedlæggelse, saa kommer sikkert nok ogsaa det næste Skridt. Man vil sikkert

ikke faa No for den Sag, taffet være den Opmærksomhed, der ogsaa af forskellige Forænderinger er henvendt paa den. Jeg er ikke saa naiv at tro, at vi derved ogsaa affastet Utugten, ingenlunde; nej den affastet jo desværre aldrig og vel heller ikke Utugt for Betaling. Men lovbunden Utugt for Betaling kan man affaste og dette kan man gøre ved egne Love. Jeg vil for Næsten her som ved andre Lejligheder sige, at dette at lovgive er kun at røre ved Toppen af hele Ondet; men skal det blive bedre i Virkeligheden, saa maa man se at forbedre haade de økonomiske og de moralske Forhold. Saa længe der her inde er et Overtal af Kvinder, der vandre ind, et Overtal saa stort, at der endogsaa er 20,000 Kvinder flere end Mænd, saa længe ville jo næppe Forholdene blive gode. Af Sjerffer er der f. Eks. ca. 7,000, der kun faa 1 Kr. om Dagen. Det er jo et økonomisk Forhold, der vel kan friste til at gaa paa de usunde Veje. Vil man altsaa Ondet rigtigt til Lids, maa vore Bestræbelser ogsaa rettes paa Forbedring af de økonomiske og moralske Forhold, saa vidt det lader sig gøre. Idet jeg henholder mig til den ærede sidste Taler, der saa udsørlig har udviklet sin Opfattelse, som jeg i saa mange Stykker tiltræder — maafse med Undtagelse af et enkelt, men vi ere i alt Fald enige om de Skridt, der foreløbig skulle gøres — skal jeg sluttelig anbefale den Endring, som jeg har været Medforslagsstiller af, om end ganske vist med nogen Betænkelighed. Jeg har imidlertid den Opfattelse, at naar man kan naa et lille Skridt fremad, skal man tage det. Vel kan man sige: lad det forferdelige Skilt staa, at vi her i Danmark tvinge dem ind i de offentlige Huse, det vil med Tiden bevirke den større Forandring. Ja, det er muligt at vi udslyde den større Forandring ved at vedtage denne Endring; saadan sige jo nogle. Jeg tror imidlertid ikke, at de faa Ret; jeg tror ikke, denne Sag faar Lov til at hvile, fordi vi vedtage dette.

**Olesen:** Jeg har gerne villet tage Ordet i denne Sag, men da jeg kan henholde mig til, hvad de to sidste ærede Talere have sagt, skal jeg ikke gentage deres Udtalelser. Der er dog en anden Side af Sagen, jeg gerne vilde have Lov at dvæle lidt ved; det er dette store Ansvar, som det forekommer mig der paaligger Regeringen og Rigsdagen med Hensyn til, hvorledes der lovgives. Jeg føler det som en Pligt som Rigsdagsmand at have et aabent Øje for det Folks Liv, man er sat til at repræsentere, og det synes for mig, at den Tilstand,